

Εφημερίδα Τοίχου του Τμήματος Ένταξης του 11^{ου} Δημοτικού Σχολείου Αθηνών

ΤΑ ΦΡΕΣΚΑ

Διακόσμια φύλλα... και όλα φρέσκα !!!

τ. 200 08-05-2020 με κορονοϊό

Ανοιξιάτικο Στεφάνι από το μαθητή Χάρη (Δ τάξη) 01/05/2020!

«Φρέσκο»; Fresco είναι η ... «Νωπογραφία»

Ουσιαστικό

1. μέθοδος αιογραφίας ή ζωγραφικής, σύμφωνα με την οποία τα χρώματα τοποθετούνται πάνω στο νωπό κονίαμα και στερεοποιούνται μαζί του καθώς αυτό στεγνώνει.
2. η αιογραφία ή η τοιχογραφία που δημιουργήθηκε με την παραπάνω μέθοδο.

Ο Φρέσκος, η Φρέσκια, το Φρέσκο

Επίθετο

...*(για τρόφιμα)* που δεν έχει υποστεί έντονη επεξεργασία και δεν έχει διατηρηθεί για μεγάλο χρονικό διάστημα σε συνθήκες συντήρησης, εννοείται χωρίς να έχει αλλοιωθεί η σύστασή του ή η υγιεινή του κατάσταση.

π.χ. 'φρέσκο τυρί, γάλα, γιαούρτι, αυγό ≈ συνώνυμα: νωπός
...*(για τρόφιμα)* σύμφωνα με διάφορες τροπολογίες ευνοϊκές για τη βιομηχανία τροφίμου φρέσκα χαρακτηρίζονται και προϊόντα που συντηρούνται με διάφορα μέσα χωρίς να είναι κυριολεκτικά φρέσκα.

καινούριος ή πρωτότυπος

π.χ. *Οι εκδότες θέλουν φρέσκιες ιδέες*

αναζωογονητικός, καθαρός, δροσερός

π.χ. *Ήρθε για πρόσληψη μια συμπαθέστατη φρέσκια κοπελίτσα, όλο κέφι για δουλειά, αλλά είχαμε άλλες 50 υποψήφιες...*

αναζωογονημένος

π.χ. *Ήρθε φρέσκος-φρέσκος και με ζάλισε με ιδέες και σχέδια*

Αντώνυμο: μπαγιάτικος

Πηγή: Από το Ηλεκτρονικό λεξικό: Wiki dictionary...

ΣΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ 200 + ΦΡΕΣΚΑ!

Με τις καλές προθέσεις ετούτης της (δικής μας) εφημερίδας τοίχου και με απόλυτη συμβατότητα στο ότι είναι κι αυτή μια «ζωγραφική» που στεγνώνει τα χρώματά της εν τη γενέσει, συνεχίζουμε! 10 χρόνια συνεπούς επικοινωνίας!

Η εφημερίδα μας ζει μαζί μας. Σταθεροποιείται πάνω στο νωπό κονίαμα του τοίχου μας. Επιδιώκει να φέρνει κάθε καινούργιο, «μη συντηρημένο και εκτός συντήρησης».

Προσπαθεί να παρακολουθεί, να αποτυπώνει και να σχολιάζει εποικοδομητικά τις συνθήκες που υπάρχουν γύρω μας και τις αλλαγές καθώς γίνονται! Εν ψυχρώ...

Παράλληλα, προτείνει διαφορετικά θέματα με ποικίλες ματιές. Επιθυμεί να αναδεικνύει τη μεγάλη εικόνα αλλά και τις πιο μικρές στιγμούλες της καθημερινότητας, σε σύνδεση με έναν ευανάγνωστο και εύληπτο επιστημονικό λόγο. Με καθαρότητα και πρωτοτυπία.

Με στόχο την Αναζωογόνηση και τη Δημιουργικότητα!

ΜΙΚΡΕΣ ΝΩΠΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΜΙΧΑΗΛ ΚΟΡΑΚΑ 44

Πόρτα βαριά, σιδερένια, πράσινη και σκουριασμένη, δίπλα σε ένα τεμπέλικο φαφούτικο lionτάρι... Πόρτα που δείχνει τα βιβλία και χάσκει καθώς αντικρίζει τα πρώτα και τα τελευταία βλέμματά μας.

Πολύχρωμη «Καλημέρα»! Κολημένη στο γείσωμα πάνω από τα κεφάλια μας. Κοιτάζει τα παλιά χνάρια στο κόκκινο πάτωμα και «καλή μέρα» φωνάζει, ακόμα κι αν βραδιάζει. Που και που, αλίμονο, φυλλορροεί και χάνει το λάμδα της. «Καημέ –ρα»!

Ο φελλός από τους πίνακες στο έμπα και παντού ξεσηκώνεται σε ανύποπτο χρόνο. Ρίχνει κάτω τα καρφιά και τα χαρτιά του, με βοηθούς τον άνεμο -και κάνα-δυό χεράκια;...

Θα ήταν άραγε αρκετός για να σφραγίσει 200 γυάλινα μπουκάλια ριγμένα στο πέλαγο; Αυτά, με τα μηνύματα αγάπης προς άγνωστο παραλήπτη;

Ρολόι κρεμασμένο ψηλά αριστερά στον προθάλαμο γραφείων. Αγρυπνο και με τη συντροφιά του φίκου που στριμύχνηται, «τιμωρημένος» στη γωνία... Ο Φίκος Μπέντζαμιν; Ο Βενιαμίν τόσο καιρό ψηλώνει και γέρνει απαρατήρητος ... Το δε ρολόι μας γεννάει σε κάθε χτύπο. Από μινόρε σε ματζόρε.

5-6 ξύλινα παγκάκια, κλώνες γωνιώδεις –και όχι κίονες, μεγάλες τοιχογραφίες κουτσουλισμένες δεξιές, μεταλλικοί αγωγοί της βροχής που χτυπάνε στις σταγόνες κι ένα κόκκινο κουδούνι από πάνω... Ξεφλουδίζουν όλα... στον ήλιο. Σαν τις καμένες πλάτες, τις παιδικές μας, στα πρώτα καλοκαιρινά κολύμπια. Κατακαμένες. Πασαλειμμένες με γιαούρτι.

Περιστερία, γλάροι, γατιά, μύες, σαύρες, σαλιγκάρια, ακρίδες, κανθαρίδες ...Όλα τα ζωντανά στην αυλή μας, ζητούν μερίδιο σπιτιού. Αναρωπιούνται για τα κάγκελα στα παράθυρα.

Βρύσες με τσακισμένα δυο πλακάκια. Τρέχουν ακίνητες. Πιο πέρα ένα ρυάκι, κάτω από τις σχάρες γυαλίζει σκούρο στα μάτια των παιδιών που εξερευνούν τον Αμαζόνιο!

Μακριές τσιμεντένιες κερκίδες. Χαμηλά πλατύσκαλα. Πατιούνται, υπερ-σκελίζονται, γράφονται, κάνουν εργασίες και επαναλήψεις ... Μετα-μορφώνονται και περιμένουν.

Κλίμακες μαρμαρένιες. Η μία βραχεία και στη μεσόπορτα. Σε γειτόνεμα με την παλιά της μαθητεία. Εκεί και η τροφοδοσία. Παράτυπα μέσα απ' τα λυγισμένα κάγκελα. Η τυρόπιτα λάθρα.

Πιο πέρα πάλι καγκελόπορτα! Μεγάλη και ασήκωτη. Σέρνεται -δε σέρνεται απ' την κούραση. Το Κέντρο Υγείας και το διπλανό πάρκο δε μας καμαρώνουν πια. Λαμαρίνα νέα έδιωξε τη θέα. Εκεί, η αποστασιοποίηση, η προφύλαξη και η αρχή της κατηφόρας που γίνεται Η γλίστρα με τα γέλια, μέσα στη βροχή!

Κηπάκι με δέντρα κοντούτσικα, αγνώστου ονόματος. Το ένα μόνο έχει ξεφύγει από το φράχτη... Εκεί και η νερολακκούβα!

Οι χλωρίδες και οι πανίδες μας εκεί. Απέναντι οι μπασκέτες. Πεταγμένη, σε φυλακή η φύση. Κρύβει τις απρόσιτες ιστορίες της και τις χαμένες λοξοδρομημένες μπαλιές μας.

Γαλάζιες λωρίδες στο απέναντι κτίριο -σαν πύργος απόρθητος. Σπάνε το λευκό του αστικού κελιού που ίσως και να μας πλακώνει... / Ενώ μυρίζει από κάπου κοντά ζεστό φαγητό.

Κουδούνια, φωνές, τρεξίματα, πειράγματα, κυλίσματα, κουτροβαλιάσματα. Το κρρρρρ... από τα ροδάκια στις σάκες αεροδρομίου. Ω! Θεέ -πρωινέ και ολοήμερε! Το προαύλιο μας σε ποια ασφαλή πτήση του θα μας απογειώσει; Κυρ. Πεοβανάς